

Den första musikföreningen.

Fredrik Granström var den förste inom församlingen, som genom strängmusik höjde stämningen på mötena. Han fick snart en "vapenbroder" i Josef Karlsson från Fagersta. Denne började ock som barn traktera sitt instrument. Det har sett ut, som om dessa två redan i tidiga år ingingo "fostbrödralag" med varandra. Inom kort slöto sig flera musikaliskt intresserade till dessa bägge, och snart var den första musikföreningen bildad. Den bestod av följande personer: Fredrik Granström, Josef Karlsson, Viktoria Bergman, Signe Bergman, Alma Nilsson och Paul Nilsson.

Med ledning av orgel, flöjt och gitarr deltog dessa unga i församlingens gudstjänster, missionsmöten och fester. Villigt och med glädje sjöngo de sina sånger.

En bild från verksamheten.

11-åringen.

Solen dalar i väster. Det är vinter. Snön knarrar under fötterna. Predikanten är stadd på vandring till ett "möte" i en by. Vid hans sida traskar en åtta å nioårig pyss, som försöker hålla jämna steg med sin följeslagare, men det lyckas ej. Nu är det gossen, som bestämmer. Hastigheten måste minskas. Under armen bär den "lille mannen" en gitarr, som dock blir honom för tung. Så äro de vid målet. I bondstugans kök samlas en del av byns befolkning till "aftonsång". Med hjälp av sitt instrument leder gossen sången. Predikanten läser en text, och med ledning av densamma talar han till de församlade om Guds kärlek uppenbarad

i Kristus. Mötet avslutas med sång och bön. Var och en går hem till sitt. De två, som lett kvällens sammankomst, återvända till hemmet, där mor sitter uppe och väntar på sin gosse. Här få de den efterlängtnade vilan. Ett varmt tack Fredrik Granström för ditt nitiska, trogna och offervilliga arbete i församlingens tjänst! Gud signe dig!

— o —

Några ord om sången.

Kommen, låtom oss höja glädjerop till Herren, jubel till vår frälsningsklippa.

Låtom oss träda fram för hans ansikte med tacksägelse och höja jubel till honom med lovsånger. Ps. 95: 1. 2.

En av de största gåvor Gud givit människorna, är förmågan att sjunga. Genom sång kan man giva uttryck åt hjärtats olika känslor av både sorg och glädje. Med sångens toner kunna vi bedja till Gud, klaga vår nöd, bringa vårt tack och höja vårt lov.

Så har sången, under alla tider, spelat en stor roll i den kristna församlingen. Ingenting kan heller ersätta en kraftig, trosviss församlingssång.

De första åren av den tid denna minnesskrift omfattar var den unisona sången, utan beledsagande av instrument, den mest vanliga. Vid stugumötena fanns ingen orgel att tillgå och inte ens i församlingens först förhyrda lokal fanns någon sådan.

Sångkören.

Vid slutet av 80-talet började några av de yngre spela "guitarr". Först när det blev flera bildades musikförening, som under möten och fäster tjänade med sång och musik.

Personerna ha växlat, men formen och sättet praktiseras ännu.

År 1896 köpte församlingen sin första orgel. Ett Stuttgart-fabrikat med 3 gen. kraftiga stämmor. Under några år ljöd dess toner med i församlingens sång, för att sedan lämna rum åt den nuvarande orgeln.

Sedan församlingen byggt ett missionshus i Åvestbo, finnes även en orgel där.

Den första sångkören bildades år 1898. Dess förste ledare var stenhuggare F. Edén, tillfälligt boende här vid järnvägens byggande. Flera av järnvägsarbetarna voro troende, så att vi även under denna tid hade en manskvartett. (Då F. Edén flyttade från Västanfors efterträdde han av Fredrik Granström, som alltsedan med heder innehått organist- och körledarebefattningen. Red. kom. anm.) Blandad kör har sedan tidvis funnits, men ibland saknats på grund av flyttningar och brist på sångare. Nuvarande körens medlemmar bestå, till stor

del, av vuxna ungdomar från en barnkör, som under några år, före "målbrottet," lät sina rena röster ljuda.

Under de senare åren har en stråkkvartett verkat inom församlingen villigt och glatt. Den har, trots självstudium, uppnått vackra resultat och varit till mycken glädje. Sångsamlingarne: Fridsbasunen, Hemlandstoner, Missionsförbundets sångbok och Missionsförbundets nya sångbok har av församlingen använts, i nämnd ordning, under de 50 åren.

Så har även sången och musiken utvecklats under de gångna åren. Ännu återstår dock mycket att lära. Det är av vikt att vi sjunga så bra som möjligt, att sången går från hjärtat och att det vi sjunga är sanning. Vi må ej tanklöst träda fram, för den "Allra Högste," med vår sång.

Alltså fram för den kristna sångens höjande och förädlande.

På jorden blandas suckan i vår sång, och den är full av brister även då den är som bäst. Hoppet kastar dock sitt skimmer över framtiden; Guds församling skall en gång få lämna jordegruset. Alla missljud ha då försvunnit och alla orsaker till sorg och suckan äro då förbi.

Låt oss följa sångarens maning: "Och börja litet att sjunga här Tills vi för evigt sjunga där."

Fredrik Granström.

— o —

Söndagsskolan.

Innan församlingen 1878 bildades funnos minst två söndagsskolklasser inom Västantors socken, en i Aspbenning och en i Fagersta. Det var enskilda, för barnens väl nitälskande personer som samlat dem på söndagarna och talat med dem om den store Barnavännen.

Från församlingens sammanträde i Uddnäs mars 1878 citeras: "Till söndagsskolföreståndare äro invalda för Fagersta br. R. Eriksson, för Västanfors Karolina Nordström." Vid församlingens sammanträde i Bönsalen Aspbenning ett år senare fattades ett beslut, som visar var söndagsskolor höllos, vilka som voro lärare, samt att söndagsskolan nu kom att arbeta inom församlingens hägn och under hennes ansvar: "Är Föreningens beslut att Söndagsskolan bliver ett med Missionsföreningens verksamhet och tillsättes lärare för Västanfors: C. G. Hjerpe såsom uppsyningsman och Lina Nordström, Elisabeth Eriksson, S. Nyman, A. Henni, C. A. Östman, A. Holmström. För Fagersta: R. Eriksson, C. Jansson, J. Nyqvist, A. G. Haglund. För Sembla: Skomakare Norman,

A. G. Eklund. För Åvestbo: Johansson. För Hedkärre: J. Lundberg. För Meling: A. Olsson, J. Johansson.“

Vilka och huru många barn som under denna tid gingo i söndagsskolan finnes ej några anteckningar om. Men nyhetens behag synes ha vilat över denna verksamhet och gång på gång skymtar nya namn som lärare. Bland dessa må särskilt nämnas Lars Eriksson Sembla, vanligen kallad "Pump Lars". Han blev invald som lärare i aug. 1879 och undervisade i söndagsskolan i många år. Det berättas om hur han hade det i sitt dagliga arbete i gruvan. På ett djup av 150 meter under jordytan satt Lars och vaktade gruvpumpen. Stundom såg man honom sitta invid gruvlampan med uppslagen bibel i sitt knä. Vid andra tillfällen hörde man honom sjunga en gammal psalm, så det ekade i gruvväggarna. Det sades om honom att han ej hyste någon människofruktan var öppen och omedelbar inför alla, ägde "en tro som kunde försätta berg." Så gav han också söndagsskolbarnen kraftiga saker. En gång Första Artikeln i Luthers Lilla Katekes. Och förklarade den på sitt originella och verkningsfulla sätt.

Från år 1882 och några år framåt synes vara en mycket svår tid för söndagsskolan. Oro och oreda behärskar sinnena. Klassen i Aspbenning tyckes bliva indragen och i de övriga byarna börjar intresset att slappna hos både lärare och barn.

Då ryckte tvenne behjärtansvärda män in och gävo söndagsskolsaken ett kraftigt stöd. Dessa män voro för Fagersta söndagsskola vällare J. Bergman och för Åvestbo därvarande hemmansägaren P. L. Smidström. J. Bergman var för några år nästan ensam lärare för omkring 100 barn. "Jag måste lägga in hela min själ för att kunna intressera så många barn på en gång och likväl lyckades det inte alltid" sade vid ett tillfälle den trogne kämpen. Smidström blev lärare år 1887 och fortsatte som sådan troget omkring 10 år, eller till strax före innan han fick hembud år 1900.

Efter P. L. Smidströms frånfälle synes söndagsskolan i Åvestbo på nytt blivit mindre aktuell. Men år 1905 tages söndagsskolarbetet upp igen. Denna gång var det ungdomsföreningen, som ryckte in. En av lärarne berättade därom: "Vi hade utlyst söndagsskola i ett hem till kl. 3 e. m. Men lärarne hunno ej fram förrän kl. 3,30 e. m. Då hade barnen gått hem igen, ty de trodde att det ej blev någon söndagsskola, när lärarne ej kommo i rätt tid. Lärarna måste nu uppsöka barnen och samla dem på nytt." Sedan dess har söndagsskolan pågått i Åvestbo. Innan Missionshuset blev byggt samlades man i barnens hem, vilka välilligt upplätos av föräldrarna.

Ensam stående: C. M. Ringström. Från vänster stående: Alfred Vilhelmsson, Paul Jakobsson, Eric Ericsson, Joh. L. Litton, G. L. Gustafsson, Folke Ringström, C. A. Ström. Från vänster sittande: Karin Hansson, Elma Strandh, Anna Eriksson, A. E. Liljekvist, Anna Ringström, Inez Törnblom, Gärda Granström, Ruth Trana.

I Fagersta och Sembla däremot blev söndagsskolan efter några år indragen. Medverkande orsaker därtill synes ha varit brist på lokal och hänsyn till andras söndagsskolor.

Samma orsaker tycktes bestämma söndagsskolan i Aspbenningssöde. Som redan nämnts blev söndagsskolan antagligen indragen år 1882, men fortsattes av baptistförsamlingen. Men då församlingen fått sitt missionshus färdigt ville medlemmarna att åtminstone deras egna barn skulle gå i söndagsskola i deras eget andliga hem. Så blev också fallet och efter hand kommo även andra föräldrars barn med i söndagsskola. Detta skedde år 1892. De lärare som då rykte in voro Folkskollärarinnan Fröken Vilhelmina Nylund, församlingens nuvarande ordf. Aug. Granström och byggmästare M. Kvarnström. Sedan dess har söndagsskolan pågått oavbrutet i Aspbenning.

I Sundbo startades med en söndagsskola sedan ett år tillbaka och har sedan dess pågått. Därvid har skolsalen t. v. välvilligt upplåtits som lokal.

Alltsedan ungdomsföreningen 1898 bildades har den intresserat sig för söndagsskolan. Utom det att en del medlemmar villigt tjänade som lärare gav föreningen pänningbidrag, kr. 25 från årsmöte 1903. Från år 1906 tyckes föreningen svara för alla omkostnader för söndagsskolan. Och år 1907 gav församlingen ungdomsföreningen det stora förtroendet att själv utse lärare för söndagsskolan, och i övrigt handhava denna viktiga verksamhet. Församlingen utser dock söndagsskolans föreståndare.

Barnen få söndagsskoltidningar, de yngre Lilla Svenska Barntidningen och de äldre Barnens Vän. Vid barnens julfest få de även jultidningar. En söndagsskolfest anordnas även under sommaren.

Med undantag av några veckor under sommaren pågår söndagsskolan varje söndag.

Under de senaste tio åren har söndagsskolan vuxit och blivit allt starkare. I dag omfattas den med ett varmt intresse av både ung och gammal. I Missionshuset Västanfors gå 94 söndagsskolbarn i Åvestbo 27 och i Sundbo 18.

Lärarna förbereda sig var och en enskilt. Man samlas också varje fredag för gemensam övning. Då genomgås i regel söndagens text av en lärare och på lektionen följer ett broderligt samtal. Sist samlas lärarna i bön om Guds välsignelse över deras gärning. Hjälpa dem att bedja och arbeta!